

бы нѣкои да Вы подавать честь за зло ваше дѣяніе, не приймайте тая льстива похвала токмо добродѣтель-та причинява истинна честь. Отъ двѣ причины воистинну произхождавать Ваши-те погрѣшки отъ боязливъ срамъ, и отъ безумно славолюбіе; первата Вы чини да ся срамувате за добро-то кое-то ненавиди злодѣй; друга-та Ви хварля въ золото, зашто-то сѣкате себе си славенъ. Безъ да ся бойте злодѣите исполняванте должность-та си. Они може быти да Ви сяругають; умный обаче человекъ ся управлява камъ свое-то намѣреніе, и ги оставя да казувать, щото искать. Нищо не дѣйствува верху него, освенъ сама-та му совѣсть. Не мыслете похвала да сте злодѣи.

За признателность.

Признателность-та е по вече наслажденіе и благодареніе на душа-та, отъ колко-то е должность. Придобыйте прочее това душевно благодареніе. Не будете неблагодарни за колко-то добрини ви чинать. Треба да помните помощи-те кои то пріяхте отъ други-те. Признателность-та е праведна заплата, коя-то треба да я има сердце-то на добровоспитанаго юноша. Почтенно-то и благородно-то Ви сердце да не познае никогда достойна-та за прирѣніе неблагодарность. Знайте, какъ не има друга погрѣшка по страшна, и не е трудно да я отбѣгнете.